

Foranledning, ſom den ærede Ordfører for Flertallet har givet mig, ſkal jeg ikke undlade at ſtafſætte hans Formening om, at ſelvſom Forſøget paa Tilveiebringelſen af en midlertidig Lønningsforbedring ſkulde briſte, vil dermed ingenlunde fra Regjeringens Side være opgiwet Veſtrabelferne for at faae tilveiebragt det, der nu er Dieblikkets Fornødenhed, og det er et Dyrtdsillæg, ſaaviſt ſom der efter min Mening nogenſinde har været Anledning til at give Dyrtdsillæg (Hør! Hør!), hvorimod jeg, derſom dette Forſøg paa at gjennemføre Beſtemmelſer om en midlertidig Lønningsforbedring briſter, ganſke viſt dermed betragter Forſøgene paa at gjennemføre ſaadanne for denne Samling ſom endte. Men det vil noſſom fremgaa af, hvad jeg tidligere har udtalt, at der ogſaa for mig er væſentlig Forſkjel paa midlertidig Lønningsforbedring og Dyrtdsillæg.

Det ærede 2det kongevalgte Medlems (Næſings) Opfordring til mig ved en beſtemt Udtalelſe at beſtemme hans Stemmegivning, kan jeg ikke efterkomme, ligelaa lidt nu, ſom da i forrige Samling en lignende Opfordring fra hans Side lød til mig. Jeg kan kun udtale det, at jeg ſelvſølgelig maa tilraade Thinget at vedtage det Endringsforſlag, der ligger Regjeringſforſlaget nærmest, og det er utvivlſomt Flertalsforſlaget.

Næſing: Den høitærede Conſeilspræſident endte med at ſige, at han ikke kunde opfylde min Begjæring om ved ſit Raad at beſtemme min Stemmegivning. Imidlertid tilſeiede han dog en Udtalelſe, der for mig har den ſamme Betydning, ſom et ſaadant Raad vilde have. Han yttrede nemlig, at han ſelvſølgelig vilde raade Thinget at vedtage Flertallets Forſlag. I det Dieblit, han tilraader at vedtage dette, forekommer det mig, at det er logiſt givet, at han fraraader at vedtage Mindretallets Forſlag, og dette vil, efter hvad jeg tidligere yttrede, for mig være afgjørende i den Henſeende, at jeg ikke tror at kunne ſtemme for dette Forſlag; jeg vil afholde mig fra at ſtemme.

Jeg vil iøvrigt kun med Henſyn til, hvad der er fremkommet fra de Herrer af Flertallet, udtale, at jeg er fuldkommen ſamſtemmende med dem i den Anſkuelſe, at det er af den høieſte Vigtighed for vort Land, at den Overbeviſning trænger ind i Befolkningen, at det ikke gaar an at lønne Embedsſtanden paa en lurvet og viſſel Maade, og at det er aldeles nødvendigt, hvis man vil have en anſtændig og ordentlig Embedsſtand, at man da lønner den ſaaledes, at en ſaadan Embedsſtand kan opnaas, og det er en Ting, ſom det forekommer mig, at de Herrer, ſom have udtalt ſig i den Retning, have Ret i, at man er paa Veien til rent at vilſe glemme. Man vil i Virkeligheden nedtrykke Embedsſtanden under et Lavmaal.

Men den Opfattelſe, ſom jeg har været tilbøjelig til i denne Sag, hidrører fra et helt andet Synspunkt. Det forekommer mig, at det, der her er Tale om, ikke blot er om, hvad man bør gjøre for at faae Statens Embeder behørig beſørge, ikke blot er om de henſigtsmæſſigſte Foranſtaltninger, ſom der i den Henſeende ere at træffe, men her er tillige Tale om noget ganſke Andet, nemlig om en Pligt mod de enkelte af dem, en Pligt, ſom er en Følge af den Maade, hvorpaa man tidligere har ſtillet ſig overfor diſſe enkelte. Det er en Pligt, man har tilſidſat, og det er den, jeg mener, man ſørſt og fremmeſt maa ſøge at faae opfyldt. Deri ligger det Gienſommelige ved min Betragtning af denne Sag. Jeg ſiger: Retſædigheden ſørſt og fremmeſt, og hvad ſaa derefter er nødvendigt, men ſørſt Retſædighed, og her i denne Sag er Retſædigheden efter min fulde Overbeviſning ikke ſtet Fyldeſt. Naar jeg dog alligevel trods dette mener at kunne berolige mig ved en paſſiv Afſtemning, ſaaledes ſom jeg agter at gjøre i dette Tilfælde, er det, fordi jeg jo ikke kan negte, at hvor vigtigt det end er, at den Hjælp, her er Tale om at yde, kommer til rette Tid, kan dog Spørgsmaalet om noget før eller ſenere ikke være fuldtændig afgjørende. Der er allerede gaaet en lang Tid hen, uden at der er ydet de Paagjældende den Hjælp, ſom de burde have. Der ſtilles jo her i Uſigt, at denne Sag ikke vil være afgjort med nærværende Afſtemning, den vil komme for endnu engang, ja endog i denne Sæſſion, og jeg kan da iſølge hele min Opfattelſe af, hvad det her er Retſædighedspligt at fyldeſtigøre, ikke betragte det ſom abſolut nødvendigt nu at ſtemme for, at den i dette Dieblit ſkal fyldeſtigjøres. Jeg ſiger: ſaavidt det kunde ſke; thi mere er der jo deſværre under ingen Omſtændigheder Tale om. Det er kun et Afdrag paa den Gjæld, ſom jeg formener, at der paahviler Lovgivningsmagten ligeoverfor diſſe paagjældende Mænd, der kunde være Tale om. Det forekommer mig, at et ſaadant Afdrag kunde modtages, men naturligviis kun ſom Afdrag.

Finantsminiſteren (Eſtrup): Det ſkulde glæde mig, om jeg fandt, at der var ſtorre Overensſtemmelſe mellem min Opfattelſe og det ærede andet kongevalgte Medlems, end jeg hidtil havde antaget. Det ærede kongevalgte Medlem mente, at han efter at have hørt mig tilraade at vedtage det Endringsforſlag, der ligger Regjeringen nærmest, havde ſaaet Svær paa det Spørgsmaal, han rettede til mig forrige Gang han havde Ordet. Men ſaa maa det ærede Medlem ikke erindre, hvorledes han formulerede ſit Spørgsmaal. Han udtalte dengang, at han vilde ſtemme